

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/67/2020
Identifikačné číslo spisu: 4318011296
Dátum vydania rozhodnutia: 08.12.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Paluda
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:4318011296.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Martina Piovartsyho v trestnej veci obvineného O. V. pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 2 písm. b) Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 8. decembra 2020 v Bratislave, o dovolaní obvineného O. V. proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 10. októbra 2019, sp. zn. 4To/55/2019, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného O. V. sa odmieta.

Odôvodnenie

I.

Konanie predchádzajúce dovolaniu

Rozsudkom Okresného súdu Levice (ďalej aj „prvostupňový súd“ alebo „okresný súd“) z 1. apríla 2019, sp. zn. 1T/52/2018, bol obvinený O. V. uznaný za vinného z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 2 písm. b) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 23. mája 2018 v čase o 09.20 hod. pred budovou Okresného súdu v Leviciach, Kalvínske námestie č. 7 po tom, ako si ako predvádzaná osoba prevzal na súde výzvu na nástup do výkonu trestu odňatia slobody do ústavu so stredným stupňom stráženia pod sp. zn. 2T/48/2015 zo 14. mája 2018, nastúpil do služobného motorového vozidla Okresného riaditeľstva Policajného Levice zn. Hyundai I30, EČV: X.-XXXO., za účelom jeho eskortovania do ÚVV a ÚVTOS Nitra, pričom počas pohybnosti sa vozidla, otvoril na ňom zadné dvere, vystúpil a začal utekať smerom ku križovatke ciest Mlynská a Kalvínske námestie, preskočil betónový múrik a následne skočil do potoka Perc, odkiaľ ho vytiahli až príslušníci HaZZ Levice a po ošetrení bol eskortovaný do ÚVV a ÚVTOS Nitra.

Za to mu prvostupňový súd podľa § 348 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona uložil trest odňatia slobody vo výmere 2 roky a 4 mesiace.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona prvostupňový súd obvineného na výkon trestu odňatia

slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

Krajský súd v Nitre rozhodujúc o odvolaní obvineného O. V. proti uvedenému rozsudku prvostupňového súdu uznesením z 10. októbra 2019, sp. zn. 4To/55/2019, odvolanie obvineného podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

II.

Dovolanie
a vyjadrenie k nemu

Proti citovanému uzneseniu Krajského súdu v Nitre podal obvinený O. V. dovolanie prostredníctvom ustanoveného obhajcu JUDr. Vladimíra Zvaru písomným podaním z 10. septembra 2020, osobne podaným 21. septembra 2020, z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. g), písm. h), písm. i) Trestného poriadku.

V podanom dovolaní obvinený poukázal na odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu, konkrétne na konštatovanie krajského súdu týkajúce sa toho, že k obmedzeniu jeho osobnej slobody došlo 23. mája 2018 o 9.15 hod. na Okresnom súde Levice a rovnako tak aj zo správy o nastúpení trestu z Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody vyplýva, že trest obvinený nastúpil o 9.15 hod. K uvedenému obvinený uviedol, že toto konštatovanie je v hrubom rozpore s obsahom spisu, najmä so záznamom o prijatí predvedeného odsúdeného do výkonu trestu odňatia slobodu, podľa ktorého bol obvinený do výkonu trestu odňatia slobody v trvaní 8 mesiacov predvedený 23. mája 2018 o 15.15 hod.

Obvinený taktiež poukázal na to, že podľa záverov súdu mal svojím konaním naplniť všetky zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu (odvolací súd pritom podľa obvineného nesprávne uviedol, že išlo o zločin). Obvinený nesúhlasí s tým, že súd mu nepriznal ani jednu poľahčujúcu okolnosť, hoci pred týmto odsúdením preňho platila zákonná fikcia, že nebol trestaný. Ide o výnimku z aplikácie priťažujúcich okolností, keď zákon dáva súdu možnosť neprihliadať na túto okolnosť.

Skutková podstata trestného činu rozlišuje dve alternatívne konania so spoločným znakom, ktorý vyžaduje zmarenie alebo podstatné sťaženie výkonu rozhodnutia súdu alebo iného orgánu v trestnom konaní. Konajúce súdy pritom ohľadom tejto skutočnosti nevykonali žiadne dokazovanie a rovnako tak ani obžaloba nepredložila žiadny dôkaz, ktorý by preukazoval, že výkon rozhodnutia bol zmarený alebo podstatne sťažený.

Navyše § 348 ods. 2 písm. b) Trestného zákona predpokladá, že stráž vykonávajú príslušníci Zboru väzenskej a justičnej stráže, príslušníci Policajného zboru a vojenská stráž.

Obvinený pritom poukázal na to, že k udalosti malo dôjsť o 9.15 hod. pred budovou Okresného súdu Levice, pričom v tom čase ešte nebol predvedený do výkonu trestu, je sporné, či už vôbec bol predvádzaný a podľa jeho názoru v takomto prípade nemožno jeho konanie subsumovať pod výraz „ujsť stráž.“ Páchateľom tohto trestného činu totiž môže byť len osoba, ktorá je strážená, zadržaná, zatknutá, vo výkone väzby alebo trestu. V danom prípade však podľa obvineného nešlo o výkon väzby alebo výkon trestu, ale iba o samotné predvádzanie a preto nemožno pripustiť, že by sa dostal na slobodu z väzby alebo z dosahu stráže, pretože príslušníci Policajného zboru v jeho prípade nepôsobili ako strážcovia. O dodaní odsúdeného do výkonu trestu sa v zmysle § 408 ods. 4 Trestného poriadku na základe príkazu spisuje zápisnica, ktorú podpisuje poverený príslušník Policajného zboru a osoba, ktorej sa obmedzenie týka; následne príslušný ústav spíše záznam o prijatí predvedeného odsúdeného do výkonu trestu. Až po tom, ako sa vykoná osobná prehliadka, sa má podľa obvineného za to, že odsúdený nastúpil výkon trestu, pričom akékoľvek správanie pred týmto aktom nenaplnia skutok spočívajúci v úteku strážu a z tohto dôvodu nie je možné na daný prípad aplikovať § 348 ods. 2 písm. b) Trestného zákona. Obvinený taktiež poukázal na to, že príslušný súd vydáva príkaz podľa § 408 ods. 4 Trestného poriadku, v ktorom uvedie, že po tom, keď bude vypátraný pobyt odsúdeného, má byť tento

dodaný do výkonu trestu do určeného ústavu. V príkaze na dodanie do výkonu trestu sa označí aj rozhodnutie, ktoré sa má vykonať, aby po tom, ako bude odsúdený dodaný do výkonu trestu odňatia slobody, bolo to oznámené príslušnému súdu.

V predmetnej veci však tieto základné postuláty podľa obvineného naplnené neboli a jeho správanie nebolo náležite kvalifikované, čím bol poškodený na svojich zákonných právach, pretože bol odsúdený za skutok, ktorý sa nestal, resp. ktorý nespáchal. Jeho konaním, keď riadne nerešpektoval doručení výzvu na nastúpenie trestu, mohli byť naplnené pojmové znaky prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, pričom zákon pri tejto právnej kvalifikácii stanovuje trest odňatia slobody od 0 - 2 rokov.

Obvinený taktiež poukázal na svoju výpoveď v prípravnom konaní dňa 11. októbra 2018 v prítomnosti ustanoveného obhajcu, v rámci ktorej jednoznačne uviedol, že svoje konanie ľutuje a už ho v budúcnosti nebude opakovať a rovnako tak nepodal sťažnosť proti uzneseniu, ktorým mu bolo vznesené obvinenie a pridržiaval sa svojich pôvodných výsluchov, pričom zdôraznil, že jeho úmyslom nebolo ujsť stráži, chcel len, aby policajti chvíľu počkali, pretože sa chcel rozlúčiť s družkou, svoje konanie nevedel úplne zdôvodniť. Obvinený je toho názoru, že aj jeho vyjadrenie na hlavnom pojednávaní jednoznačne umožňuje hodnotiť jeho postoj ku skutku prinajmenšom tak, že išlo o poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. j) Trestného zákona, resp. per analogiam mal súd pristúpiť k mimoriadnemu zníženiu trestu podľa § 39 ods. 4 Trestného zákona a uložiť obvinenému minimálny trest odňatia slobody, s prihliadnutím aj na to, že obvinený má vykonať ďalší trest a týmto spôsobom sa jeho pobyt vo výkone trestu len predlžuje. Z vyjadrenia obvineného pred súdom bolo možné podľa jeho názoru ustáliť, že urobil vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, s prihliadnutím aj na jeho výpovede v prípravnom konaní.

Obvinený taktiež poukázal na to, že odvolací senát nezasadal v zložení uvedenom v hlavičke napadnutého uznesenia, pretože senát bol obsadený len dvomi sudcami, a to Mgr. Némethovou a JUDr. Vankom. Obvinený pritom zdôraznil, že sudkyňu JUDr. Zitu Matyovú pozná, pretože v rámci odvolacieho konania rozhodovala o jeho inej trestnej veci, ktorá sa proti nemu viedla na Okresnom súde Nové Zámky a v súčasnosti je v nej podaný návrh na obnovu konania, ktorý mal podať jeho obhajca JUDr. Šulák. O tejto skutočnosti obvinený pripojil aj vlastnoručne podpísané čestné prehlásenie, ktoré má dosvedčovať, že ide o jeho požiadavku, aby táto skutočnosť bola uvedená a tvorila obsah dovolacieho podania.

Dôvod označený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku podľa obvineného zásadne ovplyvnil jeho postavenie, pretože použitá trestná sadzba je dvojnásobne prísnejšia ako trestná sadzba uvedená v § 348 ods. 1 Trestného zákona. Pri marení výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 Trestného zákona zákon nepripúšťa trest odňatia slobody vo výmere 2 roky a 4 mesiace.

Na základe uvedeného obvinený navrhol, aby dovolací súd podľa § 368 ods. 1 Trestného poriadku rozhodol o tom, že napadnutým rozhodnutím bol porušený zákon a z týchto dôvodov podľa § 368 ods. 1 Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o vine a treste a Krajskému súdu v Nitre prikázal vo veci znovu konať a rozhodnúť, avšak v inom zložení senátu.

K dovolaniu obvineného sa písomným podaním z 5. októbra 2020 vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Levice (ďalej len „prokurátorka“), ktorá vo svojom vyjadrení uviedla, že dovolanie obvineného nepovažuje za dôvodné a opodstatnené. Prokurátorka má za to, že skutkový stav zistený prvostupňovým súdom bol zistený správne, spoľahlivo a v rozsahu postačujúcom pre objektívne rozhodnutie vo veci a rovnako tak trest uložený obvinenému považuje za zákonný. Dovolacie dôvody uvádzané obvineným nie sú podľa prokurátorky naplnené.

S poukazom na uvedené prokurátorka navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného O. V. na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol, pretože je zjavné, že nie sú dané dôvody dovolania v zmysle § 371 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. g), písm. i)

Trestného poriadku, alternatívne aby Najvyšší súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí predmetné dovolanie podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku zamietol z dôvodu, že dôvody dovolania uvádzané obvineným nie sú preukázané.

Na vyjadrenie prokurátorky reagoval obvinený O. V. prostredníctvom obhajcu písomným podaním z 29. októbra 2020, v ktorom uviedol, že dôvody dovolania sú rigorózne uvedené v § 371 Trestného poriadku, pričom zákon nezvýrazňuje dôvody, ktoré by spočívali v správnom, spoľahlivom a postačujúcom zistení skutkového stavu a spomína len nezákonnosť vykonaných dôkazov, uloženie trestu mimo trestnej sadzby, teda musí ísť o nezákonný trest.

Obvinený ďalej poukázal na to, že súdna prax ustálila predovšetkým potrebu preskúmať dôvodnosť rozhodnutia súdu, ktorým boli porušené ustanovenia o konaní a predovšetkým založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, resp. nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, eventuálne úplnosť zisteného skutku.

Obvinený naďalej zotrval na svojej pôvodnej argumentácii a uviedol, že skutok, ktorého sa mal dopustiť, nevykazuje znaky trestného činu a už vôbec nie takého, pre ktorý ho súd uznal za vinného.

Spis spolu s podaným dovolaním bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky predložený 3. novembra 2020.

III.

Konanie pred dovolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku, veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Súčasne však dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Úvodom je potrebné uviesť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávnych chýb taxatívne uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok (s výnimkou dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku) neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa.

Zároveň je potrebné poukázať na to, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku, sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (uznesenie najvyššieho súdu zo 16. augusta 2011, sp. zn. 2 Tdo 30/2011, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120, roč. 2012).

Podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak súd rozhodol v nezákonnom zložení.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu obvinený namietal rozhodovanie krajského súdu v senáte zloženom

len z dvoch sudcov, bez sudkyne JUDr. Zity Matyóovej, ktorú obvinený pozná z rozhodovania o jeho inej trestnej veci a ktorá bola nesprávne uvedená aj v hlavičke napadnutého uznesenia krajského súdu.

V nadväznosti na túto dovoláciu námietku predseda senátu dovolacieho súdu podľa § 379 ods. 2 Trestného poriadku zaslal 26. novembra 2020 žiadosť o vyjadrenie sa k nej všetkým osobám, ktoré sa okrem obvineného O. V. mali podľa zápisnice na verejnom zasadnutí krajského súdu zúčastniť, konkrétne predsedníčke senátu krajského súdu Mgr. Adriane Némethovej a členovi senátu JUDr. Jánovi Vánkovi, prokurátorovi Krajskej prokuratúry Nitra JUDr. Ivanovi Huszárovi a vtedajšiemu zvolenému obhajcovi obvineného JUDr. Štefanovi Mesárošovi.

Na žiadosť predsedu senátu odpovedal bývalý obhajca obvineného JUDr. Štefan Mesároš písomným podaním z 1. decembra 2020, doručeným najvyššiemu súdu 3. decembra 2020, v ktorom uviedol, že na verejnom zasadnutí, ktoré sa uskutočnilo 10. októbra 2019, bola prítomná ako členka senátu JUDr. Zita Matyóová spolu s ďalším členom senátu JUDr. Jánom Vánkom a predsedníčkou senátu bola Mgr. Adriana Némethová.

Písomným podaním z 1. decembra 2020, doručeným najvyššiemu súdu 7. decembra 2020, odpovedal na žiadosť predsedu senátu prokurátor Krajskej prokuratúry Nitra JUDr. Ivan Huszár, ktorý uviedol, že z jeho záznamu o účasti na verejnom zasadnutí konanom 10. októbra 2019 vyplýva, že predsedníčkou senátu bola Mgr. Adriana Némethová, pričom predpokladá, že senát rozhodoval vo svojom tradičnom zložení, teda že členmi senátu boli JUDr. Ján Vánko a JUDr. Zita Matyóová. Prokurátor vylúčil možnosť, že by Krajský súd v Nitre konal a rozhodoval v neúplnom, iba dvojčlennom zložení senátu.

Napokon, písomným podaním z 1. decembra 2020, doručeným najvyššiemu súdu 7. decembra 2020, odpovedala na výzvu predsedu senátu aj predsedníčka senátu Mgr. Adriana Némethová, ktorá uviedla, že verejné zasadnutie, konané na Krajskom súde v Nitre 10. októbra 2019, sa konalo v senáte zloženom z jej osoby ako predsedníčky senátu a z členov senátu JUDr. Jána Vánka a JUDr. Zity Matyóovej, podľa Rozvrhu práce Krajského súdu v Nitre na rok 2019. JUDr. Zita Matyóová bola na verejnom zasadnutí riadne prítomná. Predsedníčka senátu ďalej uviedla, že na zmenu v zložení senátu v daný deň nebol dôvod, pretože členka senátu JUDr. Zita Matyóová bola v ten deň prítomná na pracovisku, nečerpala riadnu dovolenku ani rehabilitáciu a ani nemala žiadnu inú prekážku v práci, o čom predsedníčka senátu predložila potvrdenie vedúcej osobného úradu Krajského súdu v Nitre. Navyše, v daný deň sa okrem tohto verejného zasadnutia uskutočnilo aj verejné zasadnutie pod sp. zn. 4To/65/2019, v ktorom veci predsedal JUDr. Ján Vánko a členkami senátu boli Mgr. Adriana Némethová a JUDr. Zita Matyóová a taktiež boli v ten istý deň vykonané aj neverejné zasadnutia pod sp. zn. 4Tos/73/2019, 4Tpo/50/2019 a 4Tos/76/2019, v ktorých bola predsedníčkou senátu JUDr. Zita Matyóová. V prípade, ak bola členka senátu prítomná na pracovisku, predsedníčke senátu nie je známy dôvod, pre ktorý by došlo k zmene v zákonomnom zložení senátu, navyše bez toho, aby táto vec bola zaznamenaná v zápisnici o verejnom zasadnutí.

Vychádzajúc zo všetkých vyššie uvedených vyjadrení najvyšší súd konštatuje, že predmetná dovolacia námietka obvineného O. V. je nedôvodná, ba až klamlivá. Najvyšší súd pritom dáva do pozornosti, že dokonca aj samotný v tom čase zvolený obhajca obvineného JUDr. Štefan Mesároš uviedol, že senát krajského súdu zasadal v úplnom zložení, menovite tak, ako je uvedený v napadnutom uznesení. Rovnako sa vyjadrili aj všetky ostatné na verejnom zasadnutí prítomné osoby, pričom zo žiadneho z týchto vyjadrení nevyplýva akékoľvek pochybnosť o tom, že senát krajského súdu na verejnom zasadnutí konanom 10. októbra 2019 nemal zasadať v zložení uvedenom v zápisnici z tohto verejného zasadnutia a v napadnutom uznesení.

Pre úplnosť najvyššiemu súdu nedá neuviesť, že pokiaľ bol obvinený toho názoru, že senát na verejnom zasadnutí zasadal v neúplnom zložení, nič mu nebránilo, aby na túto skutočnosť upozornil priamo na verejnom zasadnutí, na ktorom bol podľa zápisnice osobne prítomný, a žiadal o zaprotokolovanie tejto skutočnosti, čo sa však nestalo. Na túto skutočnosť neupozornil ani bezprostredne po doručení napadnutého uznesenia krajského súdu (ktoré mu bolo doručené 22. novembra 2019), ale až vo svojom

čestnom prehlásení z 24. augusta 2020.

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností najvyšší súd uzatvára, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku v predmetnej veci naplnený nebol.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa.

Hoci obvinený O. V. dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. h) Trestného poriadku v podanom dovolaní uviedol, do ich rámca nespadá žiadna z ním uvádzaných dovolacích námietok. Najvyššiemu súdu tak neostáva iné, než konštatovať, že ani dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. h) Trestného poriadku z tohto dôvodu v predmetnej veci naplnené neboli.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je daný v prípadoch, keď rozhodnutie súdov spočíva na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Touto formuláciou zákon vyjadruje, že dovolanie je určené na nápravu právnych chýb rozhodnutia vo veci samej, pokiaľ tieto chyby spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva. Poukazovanie na nesprávne skutkové zistenia, na ktorých je rozhodnutie založené, alebo nesúhlas s hodnotením dôkazov súdmi tento dovolací dôvod nenaplnia (porovnaj uznesenie najvyššieho súdu z 24. júla 2007, sp. zn. 2 Tdo 21/2007, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 57, roč. 2007 - II.).

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku slúži výlučne na nápravu hmotnoprávnych chýb. Dikciou za bodkočiarkou vylučuje námietky skutkové, to znamená nie je prípustné právne účinne namietat, že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu (porovnaj uznesenie najvyššieho súdu z 18. decembra 2012, sp. zn. 2 Tdo 73/2012, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 47, roč. 2014).

Dovolací súd hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Z tohto pohľadu hodnotí aj skutočnosť, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, bol v tzv. skutkovej vete rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu (rozsudok najvyššieho súdu z 22. januára 2008, sp. zn. 2 Tdo 46/2007, uverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 47, roč. 2008).

V rámci tohto dovolacieho dôvodu obvinený namietal, že skutok bol v predmetnej veci nesprávne právne kvalifikovaný ako prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 2 písm. b) Trestného zákona, pričom poukázal na to, že nebol predložený žiadny dôkaz preukazujúci to, že výkon rozhodnutia

v predmetnej veci bol zmarený alebo podstatne sťažený, rovnako tak nesúhlasil s tým, že by v jeho prípade išlo o výkon väzby alebo výkon trestu, ale iba o samotné predvádzanie a taktiež nesúhlasil s tým, že by sa dostal z dosahu stráže, pretože príslušníci Policajného zboru podľa jeho názoru v predmetnom prípade nepôsobili ako strážcovia.

Podľa § 348 ods. 2 písm. b) Trestného zákona kto zmarí alebo podstatne sťaží v trestnom konaní výkon rozhodnutia súdu alebo iného orgánu verejnej moci tým, že ujde stráži, z väzby alebo z výkonu trestu odňatia slobody alebo pri takom úteku inému pomáha, potrestá sa odňatím slobody na jeden rok až päť rokov.

Objektívna stránka trestného činu podľa § 348 ods. 2 písm. b) Trestného zákona spočíva v troch alternatívnych konaniach obvineného, ktorými zmarí alebo podstatne sťaží v trestnom konaní výkon rozhodnutia súdu alebo iného orgánu verejnej moci, a to

- a) ujde stráži,
- b) ujde z väzby,
- c) ujde z výkonu trestu odňatia slobody.

Zo skutkovej vety rozsudku okresného súdu nepochybne vyplýva, že obvinený svojím konaním naplnil prvú z týchto alternatív, a to že ušiel stráži, keď po tom, ako nastúpil do služobného motorového vozidla Okresného riaditeľstva Policajného zboru Levice za účelom jeho eskortovania do ÚVV a ÚVTOS, na základe výzvy na nástup do výkonu trestu, ktorú si ako predvádzaná osoba prevzal na Okresnom súde Levice, otvoril dvere na vozidle počas jeho pohybania sa, vystúpil z neho, začal utekať, následne preskočil betónový múrik a skočil do potoka, odkiaľ ho vytiahli až príslušníci HaZZ Levice.

Zo skutkovej vety je rovnako tak zrejmé, v čom spočívalo podstatné sťaženie výkonu rozhodnutia súdu, a to konkrétne, že obvinený mohol byť dodaný do ÚVV a ÚVTOS Nitra až po tom, ako ho príslušníci HaZZ Levice vytiahli z potoka a po jeho následnom ošetrení. Podľa vyjadrenia samotného obvineného v podanom dovolaní bol do výkonu trestu odňatia slobody prijatý 23. mája 2018 o 15.15 hod., pričom skutku sa podľa skutkovej vety dopustil o 09.20 hod. Je teda nepochybné, že útek obvineného s následným skokom do potoka, z ktorého ho museli vytiahnuť až hasiči a jeho následným ošetrením podstatne sťažil výkon rozhodnutia súdu, pretože až po vyše piatich hodinách od prevzatia výzvy na nástup do výkonu trestu a nastúpenia do služobného auta a po zapojení viacerých záchranných zložiek bol obvinený eskortovaný do výkonu trestu odňatia slobody.

Najvyššiemu súdu pritom nie je zrejmé, z akého dôvodu obvinený v podanom dovolaní uvádza, že príslušníci Policajného zboru v tomto prípade nepôsobili ako strážcovia, keď v odseku predchádzajúcom tomuto tvrdeniu uvádza, že stráž vykonávajú aj príslušníci Policajného zboru. Skutočnosť, že príslušníci Policajného zboru v tomto prípade boli strážou, preukazuje nielen skutková veta rozsudku prvostupňového súdu, ale aj samotné tvrdenie obvineného v podanom dovolaní, v časti v ktorej poukazuje na svoju výpoveď z prípravného konania, že jeho úmyslom nebolo ujsť stráži, chcel len, aby policajti chvíľu počkali. Ak by príslušníci Policajného zboru v tomto prípade nevystupovali ako stráž, ktorá mala obvineného dodať do výkonu trestu odňatia slobody, potom nie je zrejmé, z akého dôvodu k nim obvinený nastúpil do služobného motorového vozidla, resp. z akého dôvodu ich žiadal aby chvíľu počkali, pretože sa chcel rozlúčiť so svojou družkou. Jediným vysvetlením je práve skutkový dej popísaný v skutkovej vete rozsudku, keď si obvinený po predvedení na okresný súd prevzal výzvu na nástup do výkonu trestu, na základe čoho nastúpil do služobného motorového vozidla Okresného riaditeľstva Policajného zboru Levice za účelom jeho eskortovania do ÚVV a ÚVTOS Nitra.

Možno preto uzavrieť, že skutok bol konajúcimi súdmi správne právne kvalifikovaný ako prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 2 písm. b) Trestného zákona.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu obvinený taktiež namietal nepriznanie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Trestného zákona konajúcimi súdmi a nepoužitie mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 ods. 4 Trestného zákona, keďže podľa jeho názoru z jeho vyjadrenia pred súdom možno ustáliť, že

urobil vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Vo vzťahu k týmto dovolacím námietkam obvineného dáva najvyšší súd do pozornosti, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku môže naplňať len nesprávne použitie hmotnoprávneho ustanovenia, nie jeho nesprávne nepoužitie. Dovolacie námietky obvineného týkajúce sa nepoužitia § 36 písm. j) a § 39 ods. 4 Trestného zákona preto nenapĺňajú ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ani žiaden iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku (k tomu primerane pozri R 51/2014).

Nad rámec uvedeného neuniklo pozornosti najvyššieho súdu, že na hlavnom pojednávaní 7. januára 2019 obvinený O. V. po zákonom poučení uviedol, že zo skutku uvedeného v obžalobe okresného prokurátora sa cíti byť nevinný, čo rozhodne nemožno považovať za vyhlásenie obvineného o vine podľa § 257 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ako to obvinený v podanom dovolaní prezentuje.

Možno preto uzavrieť, že ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku v predmetnej veci naplnený nebol.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v predmetnej veci nie sú splnené dôvody dovolania predpokladané ustanoveniami § 371 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. g), písm. h), písm. i) Trestného poriadku a z tohto dôvodu dovolanie obvineného O. V. na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.